

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1977

Warszawa, dnia 5 stycznia 1977 r.

Nr 1-2

01872

br. nr 11, 12

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 1 — uchwała CRZZ z dnia 13 września 1976 r. w sprawie zwołania VIII Kongresu Związków Zawodowych, norm przedstawicielstwa oraz zasad i trybu wyboru delegatów 2
- „ 2 — uchwała CRZZ z dnia 13 września 1976 r. w sprawie dyskusji nad Tezami do projektu uchwały kongresowej 2

Dział B

- Poz. 3 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1976 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy 3
- „ 4 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1976 r. w sprawie zawierania przez uspołecznione zakłady pracy umów ubezpieczenia w związku z wypadkami przy pracy 6
- „ 5 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1976 r. w sprawie dodatkowego płatnego urlopu dla niektórych pracowników Radomskiego Przedsiębiorstwa Budowy Pieców Przemysłowych 6
- „ 6 — uchwała Nr 178 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1976 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla Energetyki” 7
- „ 7 — uchwała nr 185 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1976 r. w sprawie trybu przyjmowania pracowników do pracy w uspołecznionych zakładach pracy 8
- „ 8 — uchwała Nr 195 Rady Ministrów z dnia 10 września 1976 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Za zasługi dla transportu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” 11
- „ 9 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1976 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o karach pieniężnych i trybu ich nakładania przez Najwyższą Izbę Kontroli 11
- „ 10 — zarządzenie Nr 48 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1976 r. w sprawie najmu dla dzierżawy budynków i lokali mieszkalnych w celach turystyczno-wypoczynkowych oraz zakwaterowania pracowników 13
- „ 11 — zarządzenie Nr 26 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 19 lipca 1976 r. w sprawie wykazu prac wykonywanych w instytutach naukowo-badawczych i placówkach naukowych PAN w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz zasad wypłacania dodatków za te prace 14
- „ 12 — zarządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 lipca 1976 r. w sprawie szczegółowych zasad obliczania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego osobom wykonującym pracę nakładczą 15
- „ 13 — zarządzenie Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 19 sierpnia 1976 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla Energetyki” oraz zasad i trybu jej nadawania 16
- „ 14 — zarządzenie Nr 32 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 26 sierpnia 1976 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej 17
- „ 15 — wyjaśnienie Nr 2 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 15 lipca 1976 r. w sprawie udzielania przez zakłady pracy niektórych świadczeń przysługujących kombatanom i więźniom hitlerowskich obozów koncentracyjnych 19

405 K 8-17/77cc

DZIAŁ A

1.

UCHWAŁA CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 13 września 1976 r.

w sprawie zwołania VIII Kongresu Związków Zawodowych, norm przedstawicielstwa oraz zasad i trybu wyboru delegatów

Centralna Rada Związków Zawodowych postanawia zwołać w dniach 6—8 grudnia 1976 r. VIII Kongres Związków Zawodowych z następującym porządkiem obrad:

1. Referat programowy Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Sprawozdanie Centralnej Komisji Rewizyjnej.

3. Dyskusja nad referatem programowym i sprawozdaniem CRZZ z działalności między VII i VIII Kongresem Związków Zawodowych oraz sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej.

4. Uchwalenie zmian i poprawek w Statucie Zrzeszenia Związków Zawodowych.

5. Wybory Centralnej Rady Związków Zawodowych i Centralnej Komisji Rewizyjnej.

6. Przyjęcie uchwał.

Miejsce obrad — Warszawa, Sala Kongresowa Pałacu Kultury i Nauki.

Centralna Rada Związków Zawodowych ustala następujące normy przedstawicielstwa, zasady i tryb wyboru delegatów na VIII Kongres Związków Zawodowych.

1. Wybory delegatów przeprowadzić w stosunku: 1 delegat na 7.500 członków związków zawodowych:

- na krajowych zjazdach związków zawodowych,
- na zakładowych konferencjach delegatów organizacji związkowych w zakładach pracy liczących powyżej 5.000 członków związku zawodowego. W organizacjach związkowych liczących powyżej 5.000 członków — przysługuje prawo wyboru następnego 1 delegata pod warunkiem, że każde kolejne 5.000 zapoczątkowane jest liczbą nie niższą od 2.000 członków.

2. Na zakładowych konferencjach należy wybierać delegatów spośród wyróżniających się aktywistów

społecznych, przodowników i racjonalizatorów zatrudnionych bezpośrednio w produkcji.

3. Dla zapewnienia uczestnictwa w obradach Kongresu odpowiedniej liczebnie reprezentacji środowisk twórczych, zrzeszonych w związkach zawodowych pracowników kultury i sztuki, książki, prasy i radia oraz poligrafii — z uwagi na małą liczbę członków tych związków zawodowych — przyjmuje się odstępowanie od zasad ogólnych, ustalając dla każdego z tych związków zawodowych liczbę 20 delegatów.

4. Ogólna liczba delegatów wybranych na zakładowych konferencjach i krajowym zjeździe powinna odpowiadać normom przedstawicielstwa: 1 delegat na 7.500 członków dla całego związku zawodowego.

5. Podstawą obliczania liczby delegatów na Kongres jest liczba członków związku zawodowego na dzień 31 marca 1976 r.

Tryb wyboru delegatów

Wybory delegatów na VIII Kongres Związków Zawodowych zarówno na krajowych zjazdach, jak i na zakładowych konferencjach organizacji związkowych, liczących powyżej 5.000 członków — przeprowadza się według zasad ustalonych w Wytocznych Prezydium CRZZ w sprawie zebrań i konferencji sprawozdawczo-wyborczych z października 1975 r. — w części dotyczącej wyboru delegatów.

W zakładowych konferencjach dla wyboru delegatów na VIII Kongres uczestniczą delegaci, którzy byli wybrani na zakładowe konferencje sprawozdawczo-wyborcze.

Harmonogram zakładowych konferencji wyborczych oraz szczegółowe zasady wyboru delegatów ustalają zarządy główne związków zawodowych w porozumieniu z Sekretariatem CRZZ.

2.

UCHWAŁA CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 13 września 1976 r.

w sprawie dyskusji nad Tezami do projektu uchwały kongresowej

Centralna Rada Związków Zawodowych aprobuje przedłożone przez Komisję Organizacyjną Tezy do projektu Uchwały VIII Kongresu Związków Zawodowych i postanawia poddać je pod dyskusję aktywistów i członków związków zawodowych.

Dyskusję nad tezami przeprowadzić należy

- w zakładowych organizacjach związkowych, a przede wszystkim w tych, które będą wybierały delegatów na VIII Kongres,

- na wojewódzkich międzyzwiązkowych konferencjach sprawozdawczo-wyborczych,

- na krajowych zjazdach związków zawodowych,

- na wojewódzkich spotkaniach delegatów na VIII Kongres,

- w komisjach problemowych instancji związkowych oraz w prasie centralnej i terenowej.

DZIAŁ B**3.****ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 9 lipca 1976 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy

(Dziennik Ustaw z dnia 20 lipca 1976 r. Nr 26, poz. 153)

Na podstawie art. 305 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 października 1974 r. w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy (Dz. U. Nr 41, poz. 243) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w pkt 1 i 2 wyraz „powiatowe” zastępuje się wyrazem „terenowe”;

b) pkt 4—7 otrzymują brzmienie:

„4) o przewodniczącym komisji rozjemczej lub komisji odwoławczej do spraw pracy, należy przez to rozumieć także zastępcę przewodniczącego komisji,

5) o radzie narodowej miasta, należy przez to rozumieć także radę narodową miasta i gminy,

6) o wojewodzie, należy przez to rozumieć także prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego,

7) o naczelniku miasta, należy przez to rozumieć także naczelnika miasta i gminy oraz prezydenta miasta innego niż określone w pkt 6”;

2) w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w urzędach państwowych, w których stosuje się rozporządzenie Rady Ministrów wydane na podstawie art. 298 § 1 Kodeksu pracy”;

3) w § 3 wyraz „powiatową” zastępuje się wyrazem „terenową”;

4) w § 6 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pozostawał w stosunku pracy co najmniej 5 lat, w tym co najmniej 2 lata w danym zakładzie”;

5) rozdział 3 otrzymuje brzmienie:

Rozdział 3**Wybory, organizacja i skład terenowych komisji rozjemczych.**

§ 16. 1. Liczbę członków terenowej komisji rozjemczej ustala wojewoda w porozumieniu z wojewódzką radą związków zawodowych, biorąc pod uwagę przewidywany wpływ spraw i liczbę pracowników zatrudnionych na obszarze dzielnicy oraz na obszarze gmin i miast, objętych właściwością komisji. Liczba członków komisji powinna umożliwiać powołanie co

najmniej trzech kompletów orzekających. Wojewoda w porozumieniu z wojewódzką radą związków zawodowych ustala liczbę członków komisji wybieranych przez rady narodowe poszczególnych gmin i miast.

2. Kandydatów na członków terenowej komisji rozjemczej zgłaszają w równej liczbie terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego oraz wojewódzka rada związków zawodowych. Liczbę kandydatów zgłaszanych przez terenowe organy administracji państwowej ustala wojewoda dla poszczególnych dzielnic oraz dla poszczególnych gmin i miast, objętych właściwością komisji.

3. Liczba zgłoszonych kandydatów powinna być co najmniej o jedną czwartą większa od liczby członków komisji.

4. Listę kandydatów na członków terenowej komisji rozjemczej zgłasza się do właściwej rady narodowej gminy, miasta i dzielnicy. Lista powinna zawierać niezbędne dane osobowe kandydatów.

§ 16a. 1. Członków terenowej komisji rozjemczej wybiera na okres swojej kadencji rada narodowa gminy, miasta i dzielnicy w liczbie ustalonej dla tej rady stosownie do § 16 ust. 1.

2. Naczelnik dzielnicy lub naczelnik miasta, w którym znajduje się siedziba terenowej komisji rozjemczej, zawiadamia członków komisji o dokonanym wyborze.

§ 16b. 1. Na pierwszym ogólnym zebraniu członków komisji, zwołanym przez naczelnika dzielnicy lub naczelnika miasta, w którym znajduje się siedziba komisji, w porozumieniu z wojewódzką radą związków zawodowych, komisja wybiera ze swego grona przewodniczącego oraz zastępcę lub zastępców przewodniczącego terenowej komisji rozjemczej. Do ważności wyborów wymagana jest obecność co najmniej trzech czwartych składu komisji. Zebraniu przewodniczy najstarszy wiekiem członek komisji.

2. Przepis § 8 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Po upływie kadencji rad narodowych stopnia podstawowego terenowe komisje rozjemcze działają w dotychczasowych składach do czasu wybrania członków komisji przez rady narodowe następnej kadencji.

§ 17. Na członka terenowej komisji rozjemczej może być wybrany pracownik zatrudniony w zakła-

dzie pracy mającym siedzibę na obszarze objętym właściwością komisji, który:

- 1) pozostawał w stosunku pracy co najmniej 5 lat,
- 2) ma pełnię praw publicznych i daje rękojmię należytego pełnienia funkcji członka terenowej komisji rozjemczej,
- 3) zna w wystarczającym stopniu prawo pracy,
- 4) ukończył 24 lata życia,
- 5) wyraził zgodę na kandydowanie na członka terenowej komisji rozjemczej.

§ 18. 1. Na wniosek terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego albo na wniosek wojewódzkiej rady związków zawodowych rada narodowa, która wybrała członka komisji, odwołuje go ze składu komisji w razie:

- 1) prawomocnego skazania za przestępstwo,
- 2) zachowania się godzącego w powagę komisji lub uchybienia godności członka komisji,
- 3) utraty rękojmi należytego pełnienia funkcji członka komisji,
- 4) niewykonywania obowiązków członka komisji,
- 5) rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, jeżeli przerwa w zatrudnieniu trwa dłużej niż 3 miesiące,
- 6) podjęcia zatrudnienia w zakładzie pracy mającym siedzibę na obszarze objętym właściwością innej terenowej komisji rozjemczej.

2. Na miejsce członka odwołanego ze składu terenowej komisji rozjemczej wybiera się nowego członka komisji spośród kandydatów przedstawionych odpowiednio przez terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego albo przez wojewódzką radę związków zawodowych, w trybie określonym w § 16.

§ 19. 1. Terenowa komisja rozjemcza powinna tak organizować pracę, aby w maksymalnym stopniu ograniczyć odrywanie od pracy zawodowej osób biorących udział w rozpatrywaniu spraw przez komisję.

2. Przepis § 14 stosuje się odpowiednio.

§ 20. Za udział w posiedzeniach terenowej komisji rozjemczej odbywanych poza godzinami pracy przysługuje wynagrodzenie w wysokości i na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

§ 21. 1. Naczelnik dzielnicy lub naczelnik miasta, w którym znajduje się siedziba terenowej komisji rozjemczej, obowiązany jest zapewnić komisji odpowiednie pomieszczenie, niezbędne urządzenia biurowe i kancelaryjne oraz inne materiały potrzebne do pracy komisji.

2. Czynności kancelaryjne terenowej komisji rozjemczej prowadzi pracownik wyznaczony przez naczelnika dzielnicy lub naczelnika miasta, w którym znajduje się siedziba komisji. Wyznaczony pracownik powinien mieć odpowiednie przygotowanie do prowadzenia czynności kancelaryjnych. Czynności te są wykonywane według wskazówek przewodniczącego komisji.

3. Wydatki związane z działalnością terenowej komisji rozjemczej pokrywane są z budżetu rady narodowej dzielnicy lub rady narodowej miasta, w którym znajduje się siedziba komisji. Wydatki te nie obejmują wydatków określonych w § 15 ust. 3 pkt 1 i 2, które ponosi zakład pracy będący stroną w sporze.

§ 21a. W uzasadnionych wypadkach zespoły orzekające terenowej komisji rozjemczej mogą odbywać posiedzenia poza siedzibą komisji, na obszarze objętym jej właściwością”;

6) w § 23 dodaje się ust. 5—7 w brzmieniu:

„5. Wniosek o rozpatrzenie sporu zgłasza się do terenowej komisji rozjemczej właściwej ze względu na siedzibę zakładu pracy, którego spór dotyczy.

6. Wniosek o rozpatrzenie sporu może być zgłoszony również do terenowej komisji rozjemczej właściwej ze względu na miejsce, w którym praca jest, była lub miała być wykonywana.

7. Wniosek o rozpatrzenie sporu może być zgłoszony ustnie do protokołu także w terenowej komisji rozjemczej mającej swą siedzibę w miejscu zamieszkania pracownika. W takim wypadku przewodniczący komisji niezwłocznie przekazuje protokół do komisji właściwej do rozpatrzenia sporu w myśl ust. 5, chyba że pracownik wnosi o przekazanie tego protokołu do komisji, o której mowa w ust. 6.”;

7) w § 28 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. W razie nedoręczenia stronie wezwania lub innego pisma z powodu zmiany jej miejsca zamieszkania wezwanie lub inne pismo pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, jeżeli strona została pouczona o obowiązku zawiadomienia komisji rozjemczej o każdej zmianie miejsca zamieszkania i o skutkach zamiedbania tego obowiązku.

6. Jeżeli pracownik we wniosku o rozpatrzenie sporu nie wskazał swego miejsca zamieszkania lub wskazał je wadliwie, a informacje zasięgnięte w zakładzie pracy, którego spór dotyczy, nie pozwoliły na ustalenie właściwego miejsca zamieszkania pracownika, komisja rozjemcza wydaje orzeczenie o umorzeniu postępowania.”;

8) w § 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie konieczności przesłuchania w charakterze świadka osoby mającej miejsce zamieszkania w znacznej odległości od siedziby komisji rozjemczej lub która nie stawiała się na posiedzenie bez usprawiedliwienia albo bezpodstawnie odmawia zeznań, przewodniczący komisji rozjemczej może zwrócić się do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych lub do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wezwanej o przesłuchanie jej w charakterze świadka na wskazane przez komisję okoliczności. O terminie przesłuchania sąd zawiadamia strony, a protokół przesłuchania przesyła komisji rozjemczej”;

9) w § 30 ust. 2 dodaje się na końcu zdanie w brzmieniu: „Jeżeli jednak wniosek o wyłączenie dotyczy osoby przewodniczącego komisji lub jego zastępcy, przewodniczący komisji przekazuje sprawę sądowi

pracy i ubezpieczeń społecznych w celu rozpoznania wniosku”;

10) w § 39:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje na końcu wyrazy „a także poucza o prawie odmowy zeznań lub odpowiedzi na zadane pytanie.”;

b) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Świadek może odmówić zeznań w sprawie z wniosku swego małżonka, rodziców, rodzeństwa i dzieci oraz w sprawie z wniosku rodziców, rodzeństwa i dzieci swego małżonka.

3. Świadek może odmówić odpowiedzi na zadane mu pytanie, jeżeli zeznanie mogłoby narazić jego lub jego bliskich wymienionych w ust. 2 na dolegliwość osobistą lub majątkową albo gdyby stanowiło naruszenie tajemnicy państwowej lub służbowej.”;

11) w § 42:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Komisja rozjemcza wydaje orzeczenie o umorzeniu postępowania także w razie śmierci pracownika przed wydaniem orzeczenia końcowego. O umorzeniu postępowania z tego powodu przewodniczący komisji zawiadamia najbliższą rodzinę zmarłego, pouczając o sposobie dochodzenia roszczeń przez osoby uprawnione.”;

12) w § 45:

a) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Orzeczenie komisji rozjemczej w części dotyczącej rozstrzygnięcia sporu powinno być sformułowane w sposób nie powodujący trudności w wykonaniu orzeczenia. W szczególności orzeczenie uznające roszczenie pracownika powinno ściśle określać wysokość przyznanej kwoty pieniężnej wraz z należnymi odsetkami lub innego świadczenia albo treść ustalonych uprawnień pracownika.”;

b) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3;

13) rozdział 5 otrzymuje brzmienie:

Rozdział 5.

Wybory, organizacja i skład komisji odwoławczych do spraw pracy.

§ 46. 1. Liczbę członków komisji odwoławczej do spraw pracy ustala wojewoda w porozumieniu z wojewódzką radą związków zawodowych, stosując odpowiednio zasady określone w § 16 ust. 1.

2. Kandydatów na członków komisji odwoławczej do spraw pracy nie będących sędziami zgłaszają w równej liczbie terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego oraz wojewódzka rada związków zawodowych, stosując odpowiednio przepisy § 16 ust. 2—4.

3. Kandydatów na przewodniczącego komisji odwoławczej do spraw pracy, na zastępcę przewodniczącego oraz na przewodniczących składów orzekających zgłasza prezes sądu wojewódzkiego spośród sędziów tego sądu i sądu rejonowego.

§ 47. 1. Członków komisji odwoławczej do spraw pracy wybiera na okres swojej kadencji rada narodowa gminy, miasta i dzielnicy w liczbie ustalonej dla tej rady, stosownie do § 46 ust. 1, z tym że członków komisji będących sędziami wybiera rada narodowa dzielnicy oraz rada narodowa miasta, w którym znajduje się siedziba komisji.

2. Przewodniczącego komisji odwoławczej do spraw pracy, zastępcę przewodniczącego oraz przewodniczących składów orzekających wybiera komisja spośród sędziów wchodzących w skład komisji, stosując odpowiednio przepisy § 16b ust. 1.

3. Do członków komisji odwoławczej do spraw pracy nie będących sędziami stosuje się odpowiednio przepisy § 8 ust. 3, § 16a ust. 2 i § 17.

§ 48. W sprawie odwoływania ze składu komisji odwoławczej członków komisji nie będących sędziami i wybierania na ich miejsce nowych członków komisji stosuje się odpowiednio przepisy § 18.

§ 49. Do komisji odwoławczych do spraw pracy stosuje się odpowiednio przepisy § 16b ust. 3 i § 19—21a.”;

14) w § 52 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie, w której w związku z uprzednim jej rozpoznaniem przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych powstał obowiązek zwrotu kosztów postępowania sądowego, przewodniczący komisji rozjemczej lub komisji odwoławczej do spraw pracy przekazuje akta sprawy właściwemu sądowi w celu orzeczenia o tych kosztach.”;

15) w § 55 ust. 2 dodaje się na końcu zdanie w brzmieniu:

„Po rozpatrzeniu sprawy komisja stosownie do okoliczności zmienia poprzednie orzeczenie lub oddala wnioski o wznowienie postępowania.”;

16) w rozdziale 9 „Przepisy końcowe” zamieszcza się na początku nowy § 55a w brzmieniu:

„§ 55a. Bieżącą kontrolę organizacji pracy terenowych komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy sprawuje wojewoda w porozumieniu z wojewódzką radą związków zawodowych. Działając w tym trybie wojewoda może podejmować stosowne środki w celu zapewnienia komisjom warunków pracy ułatwiających sprawne i terminowe rozpatrywanie spraw pracowniczych.”

§ 2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem nowej, ciągłej numeracji rozdziałów, paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

4.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1976 r.

w sprawie zawierania przez uspołecznione zakłady pracy umów ubezpieczenia w związku z wypadkami przy pracy*(Dziennik Ustaw z dnia 21 sierpnia 1976 r. Nr 29, poz. 172)*

Na podstawie art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 20, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uspołecznione zakłady pracy są obowiązane zawierać na swój koszt umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z wypadkami przy pracy:

1) obywateli państw obcych zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy i obywateli polskich delegowanych lub skierowanych do pracy za granicą — jeżeli obowiązek zawarcia umów ubezpieczenia wynika ze stosunku prawnego z kontrahentem zagranicznym,

2) pracowników gospodarki morskiej, żeglugi śródlądowej, lotnictwa, służby zagranicznej i handlu zagranicznego, zatrudnionych na stanowiskach, które określa właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Finansów, Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 2. Uspołecznione zakłady pracy mogą zawierać na swój koszt umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z wypadkami przy pracy osób wykonujących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, jeżeli nie przysługują im świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

§ 3. Świadczenia z umów ubezpieczenia, o których mowa w § 1 i 2, przysługują niezależnie od świadczeń z tytułu wypadku przy pracy wypłacanych z innych środków państwowych albo z innego ubezpieczenia.

§ 4. 1. Uspołecznione zakłady pracy mogą zawierać na swój koszt umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone wskutek wypadku osobom, którym nie przysługują od tych zakładów świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

2. Zawieranie umów ubezpieczenia, o których mowa w ust. 1, przez jednostki budżetowe lub zakłady budżetowe regulują odrębne przepisy.

§ 5. Do umów ubezpieczenia, o których mowa w § 1 i 2 oraz § 4 ust. 1, mają zastosowanie zasady określone w warunkach ubezpieczenia obowiązujących w dniu zawarcia lub wznowienia tych umów.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1968 r. w sprawie wygaśnięcia niektórych umów ubezpieczenia zawartych przez uspołecznione zakłady pracy (Dz. U. Nr 32, poz. 218).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

5.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 sierpnia 1976 r.

w sprawie dodatkowego płatnego urlopu dla niektórych pracowników Radomskiego Przedsiębiorstwa Budowy Pieców Przemysłowych*(Dziennik Ustaw z dnia 11 września 1976 r. Nr 30, poz. 175)*

Na podstawie art. 160 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91), po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom Radomskiego Przedsiębiorstwa Budowy Pieców Przemysłowych zatrudnionym na stanowiskach określonych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia przysługuje płatny urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym w okresie do dnia 31 grudnia 1979 r.

§ 2. Prawo do pierwszego płatnego urlopu dodatkowego nabywa pracownik po przepracowaniu jed-

nego roku na stanowiskach wymienionych w wykazie, o którym mowa w § 1.

§ 3. 1. Płatnego urlopu dodatkowego udziela się zależnie od wskazań lekarza łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

3. Urlop dodatkowy powinien być wykorzystany w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik nabył do niego prawo.

4. Urlop dodatkowy może być przesunięty na następny rok kalendarzowy tylko w wypadku, gdy pra-

ownik nie może wykorzystać tego urlopu z przyczyn określonych w art. 165 i 166 Kodeksu pracy.

§ 4. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Budowlanego ograniczy lub zniesie przed upływem okresu, o którym mowa w § 1, upraw-

nienia do dodatkowego płatnego urlopu wypoczynkowego w miarę zastosowania urządzeń ochronnych lub wprowadzenia zmian likwidujących szkodliwe dla zdrowia lub uciążliwe warunki pracy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z: *M. Jagielski*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1976 r. (poz. 175).

WYKAZ STANOWISK

Nazwa zakładu	Rodzaj robót (prac)	Stanowisko pracy
Radomskie Przedsiębiorstwo Budowy Pieców Przemysłowych	Prace przy remoncie pieców retortowych w Zakładach Włókien Sztucznych „Wistom” w Tomaszowie Mazowieckim — roboty murarskie i rozbiórkowe, montaż i demontaż pieców retortowych, wywóz materiałów z rozbiórki i dowóz nowych, bezpośredni nadzór nad wyżej wymienionymi pracami	Murarz, pomocnik murarza, monter, robotnik budowlany, brygadzysta

6.

UCHWAŁA Nr 178 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1976 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla Energetyki”

(Monitor Polski z dnia 30 sierpnia 1976 r. Nr 35, poz. 153)

W celu uznania zasług za wieloletnią i ofiarną pracę w energetyce oraz szczególnych osiągnięć w rozwoju energetyki Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Zasłużony dla Energetyki”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. Odznaka jest trzystopniowa: złota, srebrna i brązowa.

§ 3. Odznaka jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym i może być nadawana:

1) pracownikom energetyki zawodowej, przemysłowej i komunalnej zatrudnionym w elektrowniach, elektrociepłowniach i ciepłowniach, zakładach przetwarzających i rozdzielających energię elektryczną i ciepłą, zakładach zaplecza produkcyjno-remontowego i usługowego energetyki, pracownikom kierownictwa i dozoru technicznego energetyki za osiągnięcia w pracy zawodowej i szczególnie wkład w rozwój energetyki,

2) pracownikom instytutów naukowo-badawczych, ośrodków badawczo-rozwojowych i innych jednostek naukowo-badawczych za szczególne osiągnięcia w zakresie nowych rozwiązań technicznych w energetyce oraz prac badawczych i wdrożeniowych w zakresie zastosowań energii jądrowej,

3) pracownikom zatrudnionym w zakładach, których działalność stanowi bazę paliwową dla ener-

tyki, za szczególnie wkład w opracowywanie i wdrażanie nowych technologii przygotowywania paliw dla energetyki, rozszerzanie bazy surowcowej paliw przez stosowanie nowych paliw w procesie produkcji energii elektrycznej i ciepłej,

4) pracownikom biur projektowych oraz przedsiębiorstw budowlanych i budowlano-montażowych realizujących inwestycje energetyczne, pracownikom zakładów wytwórczych urządzeń dla energetyki za szczególne osiągnięcia we wdrażaniu najnowszych osiągnięć techniki światowej w zakresie realizacji budów energetycznych i produkcji urządzeń oraz unowocześnienia i rozwoju energetyki,

5) pozostałym pracownikom resortu energetyki i energii atomowej za osiągnięcia w długotrwałej pracy zawodowej i społecznej w dziedzinie energetyki,

6) innym osobom szczególnie zasłużonym dla rozwoju energetyki,

7) obywatelom państw obcych za zasługi położone w rozwoju i umacnianiu współpracy międzynarodowej w dziedzinie energetyki i energii atomowej.

§ 4. 1. Odznakę nadaje Minister Energetyki i Energii Atomowej osobom zatrudnionym:

1) w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Energetyki i Energii Atomowej — na wniosek kierownika tej jednostki organizacyjnej,

2) w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez innych ministrów (kierowni-

ków urzędów centralnych) — na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego),

3) w jednostkach organizacyjnych podległych terenowym organom administracji państwowej lub przez nie nadzorowanych — na wniosek właściwego wojewody lub prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego,

4) w organizacjach spółdzielczych oraz działaczom i pracownikom organizacji społecznych — na wniosek zarządów centralnych związków spółdzielni i organizacji społecznych.

2. Wręczenia odznaki i legitymacji dokonuje Minister Energetyki i Energii Atomowej lub upoważniona przez niego osoba.

§ 5. Pracownicy wyróżnieni odznaką i spełniający na równi z innymi pracownikami wymagane warunki mają pierwszeństwo:

- 1) przy przedstawianiu do orderów i odznaczeń,
- 2) w awansowaniu,
- 3) w kierowaniu na szkolenie i doskonalenie zawodowe,

4) w korzystaniu z wszelkiego rodzaju świadczeń socjalnych.

§ 6. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania wyróżnionego na karę pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Energetyki i Energii Atomowej może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że jej nadanie nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 7. Minister Energetyki i Energii Atomowej ustali wzór odznaki oraz zasady i tryb jej nadawania.

§ 8. Koszty odznaki oraz wydatki związane z jej nadawaniem są pokrywane z budżetu Ministerstwa Energetyki i Energii Atomowej.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

7.

UCHWAŁA Nr 185 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 sierpnia 1976 r.

w sprawie trybu przyjmowania pracowników do pracy w uspołecznionych zakładach pracy

(*Monitor Polski z dnia 13 września 1976 r. Nr 36, poz. 160*)

W celu zapewnienia prawidłowego doboru pracowników oraz ich stabilizacji w pracy Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa tryb przyjmowania pracowników do pracy:

1) skierowanych przez właściwy terenowy organ administracji państwowej.

2) na podstawie zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej.

2. Tryb przyjmowania do pracy pracowników, określony uchwałą, nie dotyczy kandydatów na stanowiska pracy wyłączone z pośrednictwa pracy.

§ 2. 1. Organem doradczym kierownika zakładu pracy w sprawie przyjmowania pracowników do pracy jest komisja przyjęć do pracy, zwana dalej „komisją”.

2. Kierownik zakładu pracy powołuje komisję dla całego zakładu pracy lub dla jego poszczególnych komórek organizacyjnych.

3. W skład komisji wchodzi:

— przedstawiciele zakładowych organizacji politycznych, związkowych i młodzieżowych,

— długoletni pracownicy wyróżniający się w pracy zawodowej, mający doświadczenie w pracy społeczno-politycznej oraz opiekunowie młodych pracowników,

— przedstawiciel służby pracowniczej.

4. Liczba członków komisji nie może przekraczać 5 osób.

§ 3. 1. Do zadań komisji należy rozpatrywanie i opiniowanie wniosków o przyjęcie pracownika do pracy, a w szczególności:

1) opiniowanie zapotrzebowania na nowych pracowników przed jego zgłoszeniem do terenowego organu administracji państwowej w zakresie:

— zasadności zapotrzebowania na pracowników, w części lub w całości,

— zgodności zapotrzebowania z zatwierdzonym programem przyjęć pracowników do pracy,

— kwalifikacji wymaganych od kandydatów do pracy oraz proponowanej wysokości wynagrodzenia,

2) współdziałanie przy przyjmowaniu pracowników do pracy przez:

a) badanie kompletności dokumentacji personalnej kandydata do pracy, przygotowanej przez służbę pracowniczą, zgodnie z wytycznymi stanowiącymi załącznik do uchwały,

b) dokonanie wstępnej oceny przydatności kandydata do proponowanej pracy na podstawie:

— dokumentacji personalnej kandydata ze szczególnym uwzględnieniem dokumentów stwierdzających posiadanie kwalifikacji przewidzianych w taryfikatorze kwalifikacyjnym dla danego stanowiska pracy,

— rozmowy przeprowadzonej z kandydatem do pracy, a w uzasadnionych wypadkach na podstawie praktycznego sprawdzenia kwalifikacji kandydata.

2. Przy rozpatrywaniu przez komisję wniosków o przyjęcie pracownika do pracy w posiedzeniu komisji bierze udział kierownik komórki organizacyjnej (mistrz), w której pracownik ma podjąć pracę.

3. Do zadań komisji należy również współdziałać w sprawowaniu kontroli nad przebiegiem adaptacji społeczno-zawodowej przyjętych pracowników, w szczególności absolwentów szkół.

§ 4. Decyzję w sprawie przyjęcia pracownika do pracy na podstawie opinii komisji podejmuje kierownik zakładu pracy.

§ 5. 1. Kierownicy zakładów pracy opracowują na każdy rok programy przyjęć do pracy pracowników, ze szczególnym uwzględnieniem absolwentów szkół zasadniczych i średnich szkół zawodowych, liceów zawodowych i ogólnokształcących, studiów policealnych i szkół wyższych, zwane dalej „programami”.

2. Program powinien wynikać z zatwierdzonego na dany rok planu zatrudnienia oraz wieloletniego planu rozwoju zakładu pracy.

3. Przy opracowywaniu programu należy uwzględnić w szczególności:

- 1) poprawę struktury kwalifikacji zatrudnionych,
- 2) zatrudnianie absolwentów zgodnie z poziomem wykształcenia i z zawodem wyuczonym,
- 3) rozłożenie w czasie przyjęć do pracy, zgodnie z rzeczywistymi potrzebami i możliwościami zakładu pracy.

4. Zapotrzebowanie na absolwentów szkół wyższych powinno być ustalone zgodnie z otrzymanym z jednostki nadrzędnej uprawnieniem do zatrudnienia tych absolwentów.

§ 6. 1. Zakłady pracy przedstawiają programy do zaopiniowania swoim jednostkom nadrzędnym.

2. Programy zaopiniowane pozytywnie przez jednostki nadrzędne zakłady pracy przesyłają do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 7. 1. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego sporządza zestawienie ustalonych w programach zapotrzebowań na pracowników w porównaniu z możliwościami realizacji tych zapotrzebowań, biorąc pod uwagę konieczność racjonalnego zatrudnienia absolwentów.

2. Jeżeli na terenie danego województwa występuje niedobór absolwentów bądź niedobór absolwentów w określonych zawodach, należy w pierwszej kolejności uwzględnić zapotrzebowanie na absolwentów w nowych obiektach i zakładach szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej.

3. W razie zapotrzebowania na pracowników na stanowiska pracy, na których wymagany jest określony staż pracy i doświadczenie zawodowe, należy zapewnić obsadzenie tych stanowisk w drodze wewnętrznych przesunięć pracowników już zatrudnionych,

a na ich miejsce przewidzieć zatrudnienie absolwentów.

4. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego zatwierdza programy po ich analizie i przesyła je do realizacji:

— zainteresowanym zakładom pracy,

— terenowym organom administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwym ze względu na lokalizację zakładów pracy.

§ 8. 1. Terenowe organy administracji państwowej przy wykonywaniu pośrednictwa pracy kierują pracownikami do pracy zgodnie z zatwierdzonymi programami. W razie naruszenia przez zakład pracy ustaleń zawartych w programie terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego przedstawia terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego propozycje okresowego ograniczenia kierowania pracownikami do tego zakładu pracy. W razie stwierdzenia w zakładzie pracy nieprawidłowej gospodarki w dziedzinie zatrudnienia, w szczególności nieracjonalnego wykorzystania czasu pracy, nieuzasadnionej absencji, nadmiernej płynności kadr oraz niskiego udziału wydajności pracy w przyroście produkcji, w stosunku do założeń planowych — zapotrzebowanie na nowych pracowników nie podlega realizacji.

2. Właściwe terenowe organy administracji państwowej przy kierowaniu do pracy absolwentów szkół zawodowych stosują następujące zasady:

1) absolwentów szkół rolniczych kierują do pracy w rolnictwie i przetwórstwie rolnym oraz w jednostkach współpracujących z rolnictwem,

2) absolwentów szkół zawodowych dla nie pracujących, których stałym miejscem zamieszkania są gminy (miasta — gminy), kierują w pierwszej kolejności do zakładów pracy świadczących usługi dla rolnictwa oraz usługi dla ludności wiejskiej.

§ 9. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali szczegółowy tryb opracowywania i realizacji programów.

§ 10. 1. Zakłady pracy powinny organizować uroczysty tryb przyjęć do pracy osób podejmujących pracę po raz pierwszy, zgodnie z tradycją przyjętą w danej branży.

2. Wdrażanie do pracy nowych pracowników oraz zapoznanie z obowiązkami i uprawnieniami należy do ich bezpośrednich przełożonych (kierowników komórek organizacyjnych, mistrzów, brygadzystów). Zaleca się powoływanie opiekunów młodych pracowników w ich pierwszym miejscu pracy.

3. Do współpracy w dziedzinie adaptacji zawodowej i społecznej należy włączyć aktywnych, długoletnich i doświadczonych działaczy zakładowych organizacji politycznych, związkowych oraz młodzieżowych.

4. Kierownicy zakładów pracy przeprowadzają okresowe kontrole przebiegu procesu adaptacji społeczno-zawodowej przyjętych pracowników.

§ 11. 1. Jednostki nadrzędne nad zakładami pracy sprawują nadzór nad realizacją programów przyjęć do pracy.

2. Wobec kierowników zakładów pracy i pracowników zajmujących stanowiska kierownicze, którzy nie przestrzegają ustalonego uchwałą trybu przyjęć do pracy, należy wyciągać konsekwencje służbowe.

§ 12. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie zasad określonych w niniejszej uchwale,

§ 13. W zakresie unormowanym niniejszą uchwa-

łą traci moc część II „Rezerwy ogólne i ich wykorzystanie” ust. 1 pkt 9 i ust. 4 pkt 1 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1976 r. w sprawie powszechnego wykorzystania rezerw w gospodarce narodowej.

§ 14. Uchwała nie narusza odrębnych przepisów określających zasady i tryb przyjmowania pracowników do pracy.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem 15 września 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 185 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1976 r. (poz. 160)

WYTYCZNE CO DO PRZYGOTOWANIA PRZEZ SŁUŻBĘ PRACOWNICZĄ DOKUMENTACJI PERSONALNEJ KANDYDATÓW DO PRACY

1. Dokumentacja personalna kandydata do pracy, przygotowana przez służbę pracowniczą, powinna obejmować:

1) świadectwo (dyplom) ukończenia szkoły lub inny dokument stwierdzający kwalifikacje zawodowe (świadectwo uzyskania tytułu wykwalifikowanego robotnika, świadectwa ukończenia kursów itp.),

2) świadectwo pracy z ostatniego miejsca pracy, a jeżeli okres pracy był krótszy niż rok, świadectwo pracy również z poprzednich zakładów pracy za okres co najmniej 1 roku,

3) adnotacje w dowodzie osobistym (tymczasowym zaświadczeniu tożsamości) o zatrudnieniu i o miejscu stałego zamieszkania,

4) adnotacje w pracowniczej legitymacji ubezpieczeniowej o zatrudnieniu w poprzednich miejscach pracy,

5) zaświadczenie o dochodzie (przychodowości), wydane przez właściwy organ administracji państwowej, jeżeli kandydat lub jego współmałżonek albo zamieszkał z nim we wspólnym gospodarstwie domowym rodzice mają inne poza pracą najemną źródło utrzymania (nieruchomość rolną, gospodarstwo warzywnicze lub hodowlane, warsztat rzemieślniczy, przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe).

2. Służba pracownicza na podstawie dokumentów wymienionych w ust. 1 i kwestionariusza osobowego oraz rozmowy przeprowadzonej z kandydatem ustala wstępnie, w porozumieniu z kierownikiem komórki organizacyjnej, w której kandydat ma być zatrudniony, czy odpowiada on warunkom wymagany do zatrudnienia na proponowanym stanowisku pracy.

3. W razie wstępnego zakwalifikowania kandydata służba pracownicza przedstawia komisji do spraw przyjęć:

1) dokumenty wymagane od każdego kandydata do pracy (ust. 1 pkt 1, 2 i 5),

2) kwestionariusz osobowy,

3) charakterystykę personalną,

4) dokumenty wymagane w myśl odrębnych przepisów do obsadzenia proponowanego stanowiska pracy.

4. Charakterystyka personalna kandydata do pracy powinna uwzględniać w szczególności:

1) przebieg pracy zawodowej, w tym:

a) liczbę lat pracy w zawodzie podejmowanym oraz częstotliwość zmian miejsca pracy,

b) ocenę kwalifikacji i umiejętności zawodowych kandydata ze zwróceniem szczególnej uwagi na zajmowane przez niego stanowiska pracy, zaszerogowanie w poprzednich miejscach pracy, przeciętną wysokość zarobków, doskonalenie kwalifikacji zawodowych w czasie pracy, uzyskane awanse i wyróżnienia,

2) sposób rozwiązania stosunku pracy w poprzednim miejscu pracy, a jeżeli ostatnio kandydat pracował krócej niż rok, także w poprzednich miejscach pracy, ze wskazaniem przyczyn zmiany miejsca pracy, jeżeli odejście z pracy nastąpiło z inicjatywy pracownika,

3) określenie — w odniesieniu do kandydatów zamiejscowych — odległości od stałego miejsca zamieszkania oraz czasu dojazdu ze wskazaniem dostępnego środka lokomocji oraz ewentualnym wskazaniem faktycznego miejsca pobytu (np. w razie zameldowania na pobyt czasowy w kwaterze prywatnej lub w wynajętym pomieszczeniu),

4) warunki rodzinne z uwzględnieniem w szczególności liczby dzieci i innych członków rodziny pozostających na utrzymaniu kandydata, obowiązku alimentacji, a także liczby członków rodziny pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym oraz przeciętnego miesięcznego dochodu na 1 członka rodziny,

5) inne informacje istotne do oceny zasadności przyjęcia kandydata do pracy.

8.

UCHWAŁA Nr 195 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1976 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Za zasługi dla transportu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”*(Monitor Polski z dnia 4 października 1976 r. Nr 38, poz. 169)*

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Za zasługi dla transportu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. Odznaka jest trzystopniowa: brązowa, srebrna i złota.

§ 3. 1. Odznaka jest zaszczytnym honorowym wyróżnieniem i może być nadawana pracownikom transportu drogowego, kolejowego, lotniczego, wodnego, spedycji oraz drogownictwa, którzy swą pracą i postawą szczególnie przyczynili się do osiągnięć i rozwoju tych dziedzin gospodarki narodowej.

2. Odznaka może być również nadawana:

1) obywatelom innych państw za zasługi w rozwoju i umacnianiu współpracy międzynarodowej w dziedzinie transportu, spedycji lub drogownictwa,

2) innym osobom za zasługi związane z transportem, spedycją lub drogownictwem,

3) zakładom pracy za szczególne osiągnięcia w realizacji zadań transportu, spedycji lub drogownictwa.

§ 4. Odznakę nadaje Minister Komunikacji.

§ 5. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania osoby wyróżnionej na karę pozbawienia praw publicznych.

§ 6. Minister Komunikacji może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że nadanie jej nastąpiło na skutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 7. Minister Komunikacji ustali opis i wzór odznaki, zasady i tryb nadawania i wręczania odznaki oraz sposób jej noszenia.

§ 8. Koszty związane z nadawaniem odznaki są pokrywane ze środków budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Komunikacji.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

9.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 24 lipca 1976 r.

w sprawie szczegółowych zasad orzekania o karach pieniężnych i trybu ich nakładania przez Najwyższą Izbę Kontroli*(Dziennik Ustaw z dnia 18 sierpnia 1976 r. Nr 28, poz. 168)*

Na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez zaniedbanie lub naruszenie obowiązków, za które mogą być nakładane kary pieniężne określone w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 1976 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 12, poz. 66), zwanej dalej „ustawą”, rozumie się działanie lub zaniechanie, które spowodowało szkodę materialną, pogorszenie wyników ekonomicznych bądź nienależyte wykonanie zadań planu społeczno-gospodarczego albo naruszenie innych zasad prawidłowej gospodarki, interesu społecznego lub zasad współżycia społecznego, a w szczególności:

1) marnotrawstwo surowców, materiałów, półfabrykatów, wyrobów gotowych lub środków trwałych,

2) naruszenie przepisów prawnych w zakresie płac lub zatrudnienia,

3) nieuzasadnione niewykorzystywanie zdolności

produkcyjnej maszyn, urządzeń lub środków transportowych,

4) wytworzenie lub wprowadzenie do obrotu wyrobów złej jakości lub niezdatnych do użytku albo świadczenie usług złej jakości,

5) wykazanie nierzetelnych danych w ewidencji, dokumentacji i sprawozdawczości,

6) naruszenie uprawnień lub społecznie uzasadnionego interesu obywatela.

2. Kara pieniężna może być nałożona również w razie zaniedbania lub naruszenia obowiązków w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia ludzkiego oraz ochrony mienia.

3. Kary pieniężne mogą być nakładane na pracowników jednostek wymienionych w art. 6 ust. 1 ustawy, odpowiedzialnych bezpośrednio z tytułu pełnienia określonych funkcji lub z tytułu nadzoru.

4. Kary pieniężne mogą być nakładane także na

osoby wykonujące zadania zlecone, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy, jeżeli w wyniku swojego działania lub zaniechania w wykonywaniu tych zadań spowodowały skutki przewidziane w ust. 1.

§ 2. 1. Kary pieniężne w wysokości do 5.000 zł nakładają inspektorzy zawodowi Najwyższej Izby Kontroli i okręgowych urzędów kontroli, a ponadto dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli lub dyrektorzy zespołów Najwyższej Izby Kontroli na wniosek inspektorów rzeczoznawców lub inspektorów społecznych.

2. W razie poważnych i rażących zaniedbań lub naruszeń obowiązków kary pieniężne w wysokości do 10.000 zł nakładają dyrektorzy okręgowych urzędów kontroli i dyrektorzy zespołów Najwyższej Izby Kontroli, a w wysokości do 25.000 zł Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

§ 3. 1. Orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej wydaje się na podstawie ustaleń zawartych w protokole kontroli.

2. Przed wydaniem orzeczenia należy umożliwić osobie, na którą ma być nałożona kara pieniężna, złożenie wyjaśnienia w sprawie przedstawionych zarzutów oraz zebranych dowodów w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 3 dni i nie dłuższym niż 7 dni.

3. Przy nakładaniu kary i ustalaniu jej wysokości należy uwzględnić okoliczności towarzyszące powstaniu zaniedbań lub naruszeniu obowiązków oraz stopień winy osoby podlegającej ukaraniu.

§ 4. 1. Orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej powinno zawierać:

1) imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby wydającej orzeczenie, datę i miejsce jego wydania,

2) imię i nazwisko, datę urodzenia i miejsce zamieszkania osoby ukaranej, a w stosunku do pracownika jednostki gospodarki społecznej ponadto stanowisko służbowe,

3) określenie zaniedbania lub naruszenia obowiązków,

4) określenie wysokości kary pieniężnej,

5) uzasadnienie,

6) pouczenie o sposobie uiszczenia kary pieniężnej oraz o przysługującym środku odwoławczym,

7) podpis inspektora zawodowego.

2. Orzeczenie doręcza się osobie ukaranej. Jeżeli karę pieniężną nałożono na pracownika, odpis orzeczenia po jego uprawomocnieniu się przesyła się kierownikowi jednostki kontrolowanej. W razie nałożenia kary na kierownika jednostki kontrolowanej lub jego zastępcę odpis prawomocnego orzeczenia przesyła się także kierownikowi jednostki nadrzędnej.

§ 5. Tryb odwołań od orzeczeń o nałożeniu kary pieniężnej określają przepisy art. 15 ust. 1 i 2 ustawy.

§ 6. 1. Przed wydaniem orzeczenia w postępowaniu odwoławczym, w miarę potrzeby, wzywa się osobę ukaraną, przedstawicieli jednostki kontrolowanej lub nadrzędnej do złożenia niezbędnych wyjaśnień lub przedstawienia stosownych dokumentów.

2. W wyniku rozpatrzenia odwołania orzeczenie uchyla się, zmienia lub utrzymuje w mocy.

§ 7. 1. Nałożenie kary pieniężnej nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej, służbowej, cywilnej, karnej, karno-skarbowej lub z tytułu wykroczeń.

2. Nie nakłada się kary pieniężnej, jeżeli za to samo zaniedbanie lub naruszenie obowiązków na tę samą osobę została uprzednio nałożona przez właściwy organ kara pieniężna (grzywna), przewidziana w odrębnych przepisach.

§ 8. 1. Kara pieniężna nie może być nałożona, jeżeli od chwili popełnienia czynu uzasadniającego jej nałożenie upłynął jeden rok.

2. Orzeczenie o karze pieniężnej uważa się za niebyłe, jeżeli od chwili jego wydania upłynął jeden rok, a wymierzona kara pieniężna została uiszczona.

3. Prezes Najwyższej Izby Kontroli z urzędu — w terminie jednego roku od daty uprawomocnienia się — uchyla lub zmienia orzeczenie o nałożeniu kary pieniężnej, jeżeli jest ono pozbawione podstaw prawnych lub oczywiście niesłuszne.

4. Prezes Najwyższej Izby Kontroli uchyla orzeczenie na wniosek ukaranego, jeżeli zostaną ujawnione nowe, istotne okoliczności lub środki dowodowe, z których osoba ukarana nie mogła skorzystać przed uprawomocnieniem się orzeczenia.

5. Uchylając orzeczenie Prezes Najwyższej Izby Kontroli może równocześnie przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia lub wydać nowe orzeczenie.

§ 9. 1. Kary pieniężne wpływają do budżetu centralnego.

2. Nie uiszczone kary pieniężne podlegają ściąganiu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 10. 1. Rozporządzenie nie dotyczy nakładania kar pieniężnych na żołnierzy w czynnej służbie wojskowej i na funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

2. Za czyny, o których mowa w § 1, żołnierze w czynnej służbie wojskowej i funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej ponoszą odpowiedzialność na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

10.

ZARZĄDZENIE Nr 48 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 2 sierpnia 1976 r.

w sprawie najmu lub dzierżawy budynków i lokali mieszkalnych w celach turystyczno wypoczynkowych oraz zakwaterowania pracowników.

(Monitor Polski z dnia 30 sierpnia 1976 r. Nr 35, poz. 154)

W celu pełnego wykorzystania miejsc w uspołecznionych zakładach turystyczno-wypoczynkowych i hotelach pracowniczych oraz dostosowania umów najmu lub dzierżawy budynków i lokali mieszkalnych, zawartych przez uspołecznione jednostki organizacyjne z osobami fizycznymi, do obowiązujących przepisów oraz zapewnienia pełnej gospodarności w tym zakresie zarządza się, co następuje:

§ 1. Najem lub dzierżawa budynków i lokali mieszkalnych od osób fizycznych, zwane dalej „najem lokali i budynków”, mogą być dokonywane przez państwowe jednostki organizacyjne po uprzednim pełnym wykorzystaniu na cele:

1) turystyczno-wypoczynkowe — uspołecznionych zakładów hotelarskich oraz innych uspołecznionych obiektów, które mogą być czasowo użyte do tych celów,

2) zakwaterowania pracowników — uspołecznionych hoteli pracowniczych.

§ 2. 1. Miejsca noclegowe i żywieniowe w domach wypoczynkowych zakładów pracy oraz w innych środowiskowych obiektach turystyczno-wypoczynkowych, które okresowo nie są całkowicie lub w części wykorzystywane, podlegają zgłoszeniu.

2. Miejsca noclegowe i żywieniowe, które nie są okresowo wykorzystywane na własne potrzeby, podlegają zgłoszeniu w terminie do dnia 1 października każdego roku w Funduszu Wczasów Pracowniczych, który zapewnia ich sprzedaż w następnym roku.

3. Jeżeli Fundusz Wczasów Pracowniczych nie potwierdzi wykorzystania wolnych miejsc w terminie dwóch miesięcy od dnia ich zgłoszenia, miejsca takie podlegają zgłoszeniu we właściwym państwowym terenowym przedsiębiorstwie turystycznym lub jednym z krajowych biur podróży. Zgłoszenie powinno być dokonane w terminie umożliwiającym akwizycję i sprzedaż wolnych miejsc, najpóźniej w okresie miesiąca od dnia otrzymania odmowy wykorzystania miejsc przez Fundusz Wczasów Pracowniczych.

4. Jeżeli w wyjątkowym wypadku, uzasadnionym względami, których nie można było przewidzieć, zgłoszenie nie zostało dokonane do dnia 1 października, wolne miejsca noclegowe i żywieniowe podlegają niezwłocznemu zgłoszeniu we właściwym okręgowym biurze skierowań Funduszu Wczasów Pracowniczych, najpóźniej jednak w terminie czterech miesięcy przed okresem ich wykorzystania.

5. Miejsca noclegowe i żywieniowe, które z nieprzewidzianych przyczyn nie mogą być wykorzystane w toku bieżącej eksploatacji, podlegają zgłoszeniu we właściwym okręgowym biurze skierowań Funduszu Wczasów Pracowniczych lub w miejscowym państwowym biurze zakwaterowania bądź w jednostce, która wykonuje funkcje państwowego biura zakwaterowania, zwanej dalej „biurem zakwaterowania”.

6. Obowiązek zgłoszenia wolnych miejsc noclegowych i żywieniowych spoczywa na kierowniku domu wypoczynkowego lub innego obiektu turystyczno-wypoczynkowego. W razie braku możliwości wykorzystania zgłoszonych miejsc instytucje określone w ust. 2, 3 i 4 są obowiązane udzielić odpowiedzi w formie pisemnej.

7. Przepisy ust. 1—6 nie dotyczą budynków i lokali resortów obrony narodowej oraz spraw wewnętrznych.

§ 3. Sprzedaż wolnych miejsc noclegowych i żywieniowych przez przedsiębiorstwa i biura, o których mowa w § 2 ust. 3, jest dokonywana zgodnie z przepisami obowiązującymi ogólnie dostępne zakłady hotelarskie, a w szczególności normującymi poziom oraz ceny usług hotelarskich i gastronomicznych.

§ 4. Najem lokali i budynków w celu zakwaterowania pracowników powinien być ograniczony do wypadków niezbędnych ze względu na racjonalne zatrudnienie lub przemieszczenie kadr, a zwłaszcza ze względu na konieczność zakwaterowania pracowników wykonujących pracę w zmiennym miejscu lub zatrudnienia na stałe pracowników zamiejscowych, którym zgodnie z przepisami należy zapewnić zakwaterowanie.

§ 5. 1. Najem lokali i budynków w celu zakwaterowania pracowników może nastąpić po uzyskaniu na zawarcie konkretnej umowy zgody kierownika jednostki nadrzędnej nad jednostką najmującą lokal lub budynek, wyrażonej w porozumieniu z właściwym terenowym organem administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

2. Zgoda, o której mowa w ust. 1, może być udzielona generalnie, jeżeli najem lokali lub budynku dotyczy zakwaterowania pracowników wykonujących pracę w zmiennym miejscu.

§ 6. 1. Najem lokali i budynków w celach turystyczno-wypoczynkowych oraz zakwaterowania pracowników może być dokonywany wyłącznie na zasadach określonych zarządzeniem Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w sprawie organizacji wynajmowania pokoi gościnnych.

2. W miejscowościach, w których działają biura zakwaterowania, najem lokali i budynków w celach turystyczno-wypoczynkowych oraz zakwaterowania pracowników może następować wyłącznie za pośrednictwem tych biur.

3. Umowy najemu lokali i budynków, z wyjątkiem zawartych za pośrednictwem biur zakwaterowania, podlegają zarejestrowaniu w terenowym organie administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania wynajmującego.

§ 7. 1. Państwowe jednostki organizacyjne najmujące lokale lub budynki nie mogą:

1) zbywać lub wypożyczać wynajmującemu mebli oraz innych przedmiotów wyposażenia lokali i budynków,

2) dokonywać remontów i modernizacji najętych lokali i budynków,

3) wyposażać we własne meble oraz inne przedmioty najętych lokali i budynków.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy sprzedaży zbędnych mebli oraz innych przedmiotów wyposażenia, które zostały wycofane z użycia przez jednostkę najmująca lokal lub budynek.

3. Sprzedaż zbędnych mebli oraz innych przedmiotów wyposażenia wycofanych z użycia jest dokonywana zgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu ustalania cen przedmiotów niepełnowartościowych. Strony mogą ustalić w umowie, że należność będzie płatna w ratach.

§ 8. Terenowe organy administracji państwowej zapewnią systematyczną kontrolę przestrzegania zasad najmu lokali i budynków, a w szczególności przepisów dotyczących cen, wymagań higieniczno-sanitarnych, wyposażenia oraz przepisów podatkowych.

§ 9. 1. Ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego dokonają oceny umów najmu lokali i budynków, zawartych przed wejściem w życie zarządzenia, z punktu widzenia zasadności oraz zgodności tych umów z obowiązującymi przepisami.

2. Jeżeli wyniki dokonanej oceny wskazują na ce-

lowość rozwiązania umowy, należy dokonać niezwłocznie jej wypowiedzenia.

3. Umowy, których utrzymanie jest niezbędne, zawarte z naruszeniem obowiązujących przepisów, powinny być niezwłocznie do nich dostosowane.

§ 10. Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych oraz Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali:

1) szczegółowe zasady wykorzystywania miejsc noclegowych i żywieniowych, które nie są wykorzystywane okresowo lub w toku bieżącej eksploatacji,

2) zasady dodatkowego premiowania pracowników środowiskowych obiektów turystyczno-wypoczynkowych za wykorzystanie miejsc noclegowych i żywieniowych przez instytucje określone w § 2.

§ 11. Ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz terenowe organy administracji państwowej zapewnią pełne wykorzystanie obiektów, które mogą być użyte na cele hotelarskie, zgodnie z zarządzeniem nr 8 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1969 r. w sprawie czasowego wykorzystywania szkół, internatów i innych obiektów na potrzeby turystyczne lub hotelarskie (Monitor Polski Nr 2, poz. 12).

§ 12. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym stosowanie przepisów zarządzenia.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

11.

ZARZĄDZENIE Nr 26 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 19 lipca 1976 r.

w sprawie wykazu prac wykonywanych w instytutach naukowo-badawczych i placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz zasad wypłacania dodatków za te prace

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 26 lipca 1976 r. Nr 7, poz. 12)

Na podstawie § 16 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1976 r. w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych (Dz. U. Nr 25, poz. 145) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikom naukowo-badawczym, inżynierom-technicznym i innym równorzędnym oraz robotnikom zatrudnionym w instytutach naukowo-badawczych i placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk przysługują dodatki pieniężne za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych zwane dalej „dodatkami”.

§ 2. Dodatek przysługuje pracownikom, o których mowa w § 1, jeżeli:

1) prace wykonują w warunkach środowiskowych, w których stężenia i natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia przekraczają najwyższe dopusz-

czalne normy albo w warunkach, w których niemożliwe jest zachowanie innych higienicznych norm pracy,

2) praca wykonywana jest w warunkach, o których mowa w pkt 1 przez co najmniej 100 godzin w miesiącu.

§ 3. 1. Dodatek wypłaca się miesięcznie z dołu w wysokości:

1) 200 zł — przy pierwszym stopniu szkodliwości lub uciążliwości,

2) 350 zł — przy drugim stopniu szkodliwości lub uciążliwości,

3) 500 zł — przy trzecim stopniu szkodliwości lub uciążliwości.

2. Do pierwszego stopnia szkodliwości lub uciążliwości zalicza się prace:

— narażające na działanie substancji toksycznych,

— narażające na miejscowe działanie wibracji,

— wykonywane pod ziemią,

— wykonywane w pomieszczeniach zamkniętych, w których utrzymuje się stale temperatura efektywna powyżej 25° lub poniżej 10°.

3. Do drugiego stopnia szkodliwości lub uciążliwości zalicza się prace:

— narażające na działanie pyłów wywołujących zwłóknienie tkanki płucnej,

— narażające na działanie substancji toksycznych o właściwościach kumulujących (np. ołów, rtęć, węglowodory z grupy benzenu i ich związki).

4. Do trzeciego stopnia szkodliwości lub uciążliwości zalicza się prace:

— wykonywane w warunkach narażenia na działanie promieniowania jonizującego,

— wykonywane w warunkach narażenia na czynniki rakotwórcze,

— wykonywane w warunkach narażenia na substancje zakaźne lub w styczności z zakaźnie chorymi.

§ 4. Dodatek przyznaje się na podstawie wyników badań środowiskowych przeprowadzonych przez jednostkę upoważnioną do tego rodzaju badań, stwierdzających, że praca wykonywana jest w warunkach, o których mowa w § 2 pkt 1.

§ 5. Pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługuje prawo do dodatku w wysokości proporcjonalnej do części zajmowanego etatu, jeżeli przepracował w warunkach, o których mowa w § 2 pkt 1 co najmniej 100 godzin w miesiącu.

2. Jeżeli w danym miesiącu pracownik wykonuje prace o różnym stopniu szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości, przysługuje mu jeden najwyższy dodatek.

3. W razie przejścia w ciągu miesiąca do pracy, z tytułu której nie przysługuje dodatek, ustalenie prawa do dodatku za miesiąc, w którym nastąpiło przejście oraz jego rozliczenie następuje według zasad określonych w § 2 pkt 2.

§ 6. 1. Dodatek przyznaje się na okres przejściowy, do czasu przewidywanej w planie lub programie poprawy warunków pracy, realizacji przedsięwzięć, które wyeliminują lub ograniczą szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości uzasadniające przyznanie dodatku.

2. Decyzja o przyznaniu dodatku i określeniu jego wysokości oraz decyzje o cofnięciu dodatku w razie zmiany warunków pracy, wydaje organ właściwy do ustalania uposażenia pracownika.

§ 7. Instytuty naukowo-badawcze i placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzą ewidencje:

1) stanowisk pracy, na których zatrudnionym pracownikom przyznane zostały dodatki,

2) czasu pracy pracowników zatrudnionych w warunkach, o których mowa w § 2 pkt 1.

§ 8. Instytuty naukowo-badawcze i placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk dokonają weryfikacji wypłacanych dodatków zgodnie z zasadami ustalonymi w zarządzeniu.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1976 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

12.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 lipca 1976 r.

w sprawie szczegółowych zasad obliczania wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego osobom wykonującym pracę nakładczą

(*Monitor Polski z dnia 10 sierpnia 1976 r. Nr 32, poz. 141*)

Na podstawie § 17 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz. U. z 1976 r. Nr 3, poz. 19) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W wynagrodzeniu za czas urlopu wypoczynkowego osób wykonujących pracę nakładczą, zwanych w dalszym ciągu wykonawcami, uwzględnia się składniki wynagrodzenia zaliczone do osobowego funduszu płac, z wyjątkiem świadczeń pieniężnych, które nie są uwzględniane w wynagrodzeniu za urlop przysługujący pracownikom.

§ 2. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego ustala się na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, zwanego w dalszym ciągu podstawą wymiaru, wypłaconego za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu.

2. Jeżeli wykonawca przed rozpoczęciem urlopu przepracował okres krótszy niż 12 miesięcy, za podstawę wymiaru przyjmuje się przeciętne miesięczne wynagrodzenie z okresu faktycznie przepracowanego, obejmującego pełne miesiące kalendarzowe.

3. Jeżeli wykonawca przez część okresu, z którego oblicza się podstawę wymiaru, odbywał ćwiczenia wojskowe i otrzymał w związku z tym tylko część wynagrodzenia albo pobierał zasiłek z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby lub macierzyństwa w wysokości niższej niż 100% wynagrodzenia za pracę, w wynagrodzeniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, uwzględnia się pełne wynagrodzenie (przeliczone do wysokości 100%) według składników przysługujących zgodnie z § 1 za czas urlopu wypoczynkowego.

4. W razie gdy podstawa wymiaru wynagrodzenia za urlop, ustalona zgodnie z przepisami ust. 1—3, jest wyższa od czterokrotnej kwoty najniższego miesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikom gospodarki uspołecznionej, podstawę wymiaru wynagrodzenia za czas urlopu stanowi czterokrotna kwota najniższego miesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikom gospodarki uspołecznionej.

§ 3. 1. Wynagrodzenie za jeden dzień urlopu ustala się dzieląc podstawę wymiaru przez 26.

2. Wynagrodzenie za czas urlopu ustala się mno-

ząc wynagrodzenie za jeden dzień urlopu przez liczbę dni urlopu.

3. Ekwiwalent pieniężny za czas urlopu wypoczynkowego oblicza się tak jak wynagrodzenie za urlop.

§ 4. 1. Jeżeli zasady wynagradzania lub wysokość składników wynagrodzenia określonych w § 1 z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu uległy zmianie przed rozpoczęciem przez wykonawcę urlopu lub w czasie wykorzystywania urlopu, podstawę wymiaru przelicza się z uwzględnieniem tych zmian.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w przepisach o wynagrodzeniu wprowadzających regulację płac ustalono uproszczoną metodę obliczania wy-

nagrodzenia za czas urlopu, w szczególności przez zastosowanie współczynnika przeliczeniowego.

3. W wypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przepis § 2 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 5. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu wypłaca się w terminach wypłaty wynagrodzenia przyjętych w zakładzie pracy.

2. Na wniosek wykonawcy wynagrodzenie należne za czas urlopu wypłaca się przed rozpoczęciem urlopu.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

13.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ENERGETYKI I ENERGII ATOMOWEJ

z dnia 19 sierpnia 1976 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla Energetyki” oraz zasad i trybu jej nadawania

(*Monitor Polski z dnia 30 sierpnia 1976 r. Nr 35, poz. 158*)

Na podstawie § 7 uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1976 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla energetyki” (*Monitor Polski Nr 35, poz. 153*) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odznaka „Zasłużony dla Energetyki”, zwana dalej „odznaką”, ma kształt kolisty, jest zawieszona na prostokątnej baretce. Baretka wraz z nałożoną rzeźbą liści laurowych ma kolor złoty, srebrny lub brązowy. Zewnętrzne obrzeże stanowią stylizowane łopatki turbiny w kolorze złotym, srebrnym lub brązowym. Na środku odznaki pokrytej białą emalią jest osadzona stylizowana litera „E” w kolorze niebieskim. Środkową część odznaki otacza po całym obwodzie napis „ZASŁUŻONY DLA ENERGETYKI” w kolorze złotym, srebrnym lub brązowym, wtopiony w tło z białej emalii. Odznaka jest wykonana z tombaku. Średnica odznaki wynosi 30 mm, długość baretki — 25 mm, wysokość baretki — 8 mm.

2. Wzór odznaki ustala załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Odznaka brązowa może być nadana pracownikowi po 5 latach, a odznaka srebrna po 10 latach nieprzerwanej i nienagannej pracy w resorcie energetyki i energii atomowej.

2. Odznaka złota może być nadana pracownikowi nie wcześniej niż po upływie 2 lat od otrzymania odznaki srebrnej.

3. W uzasadnionych wypadkach oraz za szczególne osiągnięcia w dziedzinie energetyki i energii atomowej odznaka może być nadana mimo niespełnienia warunków określonych w ust. 1 i 2.

§ 3. Nadanie odznaki może nastąpić na podstawie wniosku:

1) dyrektora zjednoczenia, przedsiębiorstwa lub innej jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Energetyki i Energii Atomowej — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w tych jednostkach organizacyjnych,

2) właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) lub wojewody (prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego) — w odniesieniu do pracowników

zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podległych tym organom,

3) zarządu centralnego związku spółdzielni lub organizacji społecznej — w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w tych organizacjach oraz działaczy organizacji społecznych.

§ 4. 1. Wniosek o nadanie odznaki powinien być przedstawiony Ministrowi Energetyki i Energii Atomowej najpóźniej na 2 miesiące przed planowanym terminem wręczenia odznaki.

2. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać następujące dane dotyczące osoby zgłaszanej do wyróżnienia: imię i nazwisko (nazwisko rodowe), imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania, wykształcenie, miejsce pracy i stanowisko służbowe, posiadane odznaczenia państwowe i odznaki oraz wyczerpujące uzasadnienie wniosku (szczegółowy opis zasług oraz podanie stażu pracy lub działalności), a w odniesieniu do pracowników ponadto opinię zakładowej organizacji politycznej i związkowej oraz opinię jednostki nadrzędnej.

§ 5. 1. Wręczenie odznaki i legitymacji stwierdzającej jej przyznanie odbywa się uroczystie z okazji „Dnia Energetyka”, świąt państwowych lub w innych okolicznościach szczególnie ważnych dla resortu energetyki i energii atomowej.

2. Odznakę wręcza Minister Energetyki i Energii Atomowej lub osoba przez niego upoważniona.

§ 6. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

§ 7. 1. Ewidencję nadanych odznak prowadzi Ministerstwo Energetyki i Energii Atomowej.

2. Fakt nadania, utraty lub pozbawienia odznaki odnotowuje się w aktach osobowych pracownika.

§ 8. W razie utraty lub zniszczenia odznaki albo legitymacji stwierdzającej jej nadanie wydaje się wtórny egzemplarz odznaki lub legitymacji.

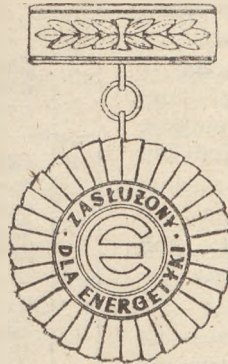
§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Energetyki i Energii Atomowej: *A. Szozda*

Załącznik do zarządzenia Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 19 sierpnia 1976 r. (poz. 158).

WZÓR ODZNAKI „ZASŁUŻONY DLA ENERGETYKI”

14.

ZARZĄDZENIE Nr 32 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 26 sierpnia 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 września 1976 r. Nr 8, poz. 13)

Na podstawie § 2, 3, 5, ust. 2, § 6 ust. 2, § 10 ust. 2, § 11 ust. 2 i § 13 uchwały Nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Monitor Polski z 1974 r. Nr 9, poz. 66 i Dz. U. z 1974 r. Nr 51, poz. 332) oraz w związku z:

— § 5 ust. 1 uchwały Nr 162 Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1974 r. w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 26, poz. 154).

— rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie stosowania równoważnych norm czasu pracy w komunikacji samochodowej i transporcie samochodowym (Dziennik Ustaw Nr 51, poz. 332),

§ 3 uchwały Nr 93/75 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1975 r. w sprawie poprawy gospodarki funduszem płac oraz zapewnienia korzystnych relacji ekonomicznych w 1975 r.,

— § 8 ust. 1 pkt 4 uchwały Nr 21 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1976 r. w sprawie obowiązków i uprawnień mistrzów w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 7, poz. 34).
zarządza się co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Dz. Urz. MPPiSS Nr 5, poz. 10) — wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 3 pkt 1) — po wyrazie „pkt” — skreśliła się cyfrę: „1”;

2) w § 4 ust. 2 po wyrazach: „Robotnicy, o których mowa w ust. 1” — dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem kierowców samochodów ciężarowych i osobowych, kierowców autobusów i pomocników kierowców oraz konduktorów autobusowych i tramwajowych”;

3) w § 5 po wyrazach: „(Monitor Polski Nr 56, poz. 297” dodaje się wyrazy: „z późniejszymi zmianami”;

4) w § 18 ust. 1 i 6 otrzymują brzmienie:

„1. W uzasadnionych przypadkach, w systemie równoważnych norm czasu pracy, dopuszcza się stosowanie przerywanego czasu pracy według z góry ustalonego harmonogramu.

6. Przerywany czas pracy, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2, może być stosowany wyłącznie za zgodą właściwego ministra, udzieloną po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.”;

5) w § 20 skreśla się ust. 2;

6) § 21 otrzymuje brzmienie:

„§ 21 W zakresie czasu pracy i zasad wynagradzania za godziny nadliczbowe kierowców pojazdów samochodowych i trolejbusów oraz pomocników kierowców w jednostkach zorganizowanego transportu samochodowego i komunikacji miejskiej oraz pracowników Przedsiębiorstwa Spedycji Krajowej — zatrudnionych na stanowiskach pracy związanych z wykonywaniem czynności handlowo-spedycyjnych — stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie stosowania równoważnych norm czasu pracy w komunikacji samochodowej i w transporcie samochodowym (Dz. U. Nr 51, poz. 332)”;

7) w § 28 ust. 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Za pracę w porze nocnej pracownikom przysługuje dodatek w wysokości 15% płacy zasadniczej.

3. Dodatek za pracę w porze nocnej przysługuje pracownikom zajmującym kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy, tylko za pracę w porze nocnej, która wynika z harmonogramu. Pracownikom tym nie przysługuje natomiast dodatek za pracę w porze nocnej wykonywaną sporadycznie (poza normalnymi godzinami pracy), za którą nie przysługuje oddzielne wynagrodzenie zgodnie z art. 135 Kodeksu pracy”;

3) w § 29:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy w nawiasie: „(lub dodatku funkcyjnego)”, a wyrazy: „co dwa lata” — zastępuje się wyrazami: „co rok”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Szczegółowe zasady i tryb przeszerogowania i awansowania pracowników określają odrębne przepisy.”;

9) w § 34 ust. 1 — wyrazy: „uchwały Nr 394 Rady Ministrów z dnia 17 września 1959 r. w sprawie określenia kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy (Monitor Polski Nr 84, poz. 444)” — zastępuje się wyrazami:

„rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad i trybu określania kierowniczych i innych samodzielnych stanowisk pracy dla celów związanych z uprawnieniem do oddzielnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz do ustalenia czasu trwania okresu próbnego (Dz. U. Nr 37, poz. 215).”;

10) w załączniku Nr 1, w tabeli „B” godzinowych stawek płac zasadniczych — ustalone w tabelach I i II dla kategorii I godzinowe stawki płac zasadniczych w wysokości 6,00 zł — zastępuje się stawkami 6,20 zł;

11) w załączniku Nr 2 ust. 1 ustalone w tabelach 1, 2 i 3, dla I kategorii płac zasadniczych — godzinowe stawki płac zasadniczych w wysokości 6,00 zł zastępuje się stawkami 6,20 zł;

12) w załączniku Nr 3:

a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Czas pracy i zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu określają przepisy §§ 1—5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 270).

5. Pracownicy obsługi zatrudnieni przy pilnowaniu (dozorcy, portierzy) otrzymują dodatek w wysokości 10% do stawki osobistego zaszeregowania za każdą godzinę pracy ponad 8 godzin (w soboty bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień pracy — 6 godzin) do 12 godzin jednorazowo, przepracowane w ramach dopuszczalnej tygodniowej normy czasu pracy, średnio 56 godzin w okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż 3 tygodnie.”;

b) ust. 6—13 skreśla się,

c) ust. 14—17 otrzymują kolejną numerację 6—9;

13) w załączniku Nr 4:

a) w ust. 3:

— w tabeli „Taryfikator kwalifikacyjny i kategoria zaszeregowania pracowników umysłowych zatrudnionych w oddziałach i zakładach” — Lp. 1—7 oraz 9 i 10 w kolumnach 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

Lp.	Stanowisko	grupa oddz. zakł.	kategoria zaszeregowania
1	Dyrektor	I II III	16—19 15—18 14—17
2	Zastępca dyrektora, główny księgowy, kierownik ekspedycji rejonowej	I II III	15—18 14—17 13—16
3	Główni specjaliści: techniczni, ekonomiczni, eksploatacyjni Kierownicy ekspedycji terenowej, kierownicy placówki terenowej		12—17
4	Kierownicy: działów, stacji obsługi warsztatu Z—cy kierowników placówki terenowej, radcowie prawni		10—16
5	Specjaliści		10—16
6	Zastępcy kierowników: działów, stacji obsługi, warsztatu		9—15
	Kierownicy sekcji, kierownicy praktycznego szkolenia w przyzakładowej szkole		8—13
7	Starszy mistrz, kierownik zajezdni, kierownik dworca autobusowego		9—15
8	Mistrz, Starszy: dyżurny ruchu, dyspozytor		7—14
	starszy: inspektor, instruktor, kontroler techniczny, rewident, kierownik magazynu		6—11
9	Dyżurni ruchu, dyspozytorzy		6—12
	inspektorzy, instruktorzy, kontrolerzy techniczni, rewidenty, organizatorzy informatyki, st. magazynierzy, st. rewizorzy		5—10

pod tabelą dodaje się następujący tekst:

„W okresie do dnia 31 grudnia 1977 r. pracownikowi może być przyznane wynagrodzenie zasadnicze od powiednio według kategorii niższej o jeden szczebel od najniższej kategorii ustalonej w tabeli dla tego stanowiska.”;

b) w ust. 4 „Zasady stosowania taryfikatora kwalifikacyjnego pracowników umysłowych”: w części B — „Wymagania kwalifikacyjne”;

ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wymagania kwalifikacyjne w zakresie wykształcenia i stażu pracy określone w taryfikatorze kwalifikacyjnym dotyczą typowych stanowisk pracy z wyjątkiem stanowisk, których wymagania kwalifikacyjne i staż pracy określają przepisy szczególne (np. rzecznicy patentowi, pracownicy obsługi prawnej, pracownicy sprawujący kierownictwo i nadzór nad eksploatacją urządzeń energetycznych). Pracownicy ci powinni być zaszeregowani analogicznie do

stanowisk w działalności podstawowej danej jednostki organizacyjnej.”;

14) w załączniku Nr 7:

a) w § 1 ust. 2 skreśla się wyrazy: „niezależnie od dodatku, o którym mowa w ust. 1”;

b) § 3 — otrzymuje brzmienie:

„§ 3.1. Za podstawę ustalenia wysokości dodatku za staż pracy przyjmuje się wynagrodzenie zasadnicze wynikające z kategorii osobistego zaszerogowania pracowników, a w odniesieniu do kierowców pojazdów samochodowych — wynagrodzenie zasadnicze łącznie z dodatkiem za rodzaj prowadzonego pojazdu, lub wykonywanie niektórych rodzajów przewozów niezależnie od formy wynagradzania; dla kierowców samochodów osobowych wynagradzanych ryczałtowo — przyjmuje się wynagrodzenie zasadnicze wynikające ze stawki osobistego zaszerogowania i ilości godzin pracy przyjętych do ustalenia ryczałtu.

2. Dodatek za staż pracy przysługuje również:

1) za ilość dni (godzin) nieobecności w pracy wynikających ze zwolnienia od pracy zawodowej, za które pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia,

2) za ilość dni (godzin) usprawiedliwionej nieobecności w pracy w związku z chorobą lub sprawowaniem opieki nad dzieckiem bądź chorym członkiem rodziny, za które pracownik otrzymał zasiłek chorobowy lub opiekuńczy.”;

c) w § 4 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Do stażu pracy w jednym zakładzie pracy wlicza się także okresy niewykonywania pracy w danym zakładzie pracy wskutek:

1) zwolnienia pracownika z pracy (bez względu na czas przerwy), jeżeli został on przywrócony do pracy w danym zakładzie pracy na podstawie prawomocnego orzeczenia komisji rozjemczej lub wyroku sądowego,

2) odbywania czynnej służby wojskowej, jeżeli

pracownik po odbyciu tej służby stał się w ustawowym okresie w zakładzie pracy,

3) zatrudnienia w organizacjach politycznych i społecznych oraz zwolnienia od pracy zawodowej w związku z wyborem lub powołaniem pracownika do pełnienia funkcji państwowych i społecznych — na zasadach określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad udzielania bezpłatnych urlopów pracownikom powołanym do pełnienia z wyboru funkcji w organizacjach społecznych (Dz. U. Nr 37, poz. 218) oraz wytycznych Nr 8 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 17 czerwca 1975 r. (Dz. Urz. MPPiSS Nr 6, poz. 13).

3. Stażu pracy w jednym zakładzie pracy nie przerywają lecz nie są zaliczane do tego stażu okresy:

1) bezpłatnych urlopów,

2) pobierania renty inwalidzkiej, jeżeli pracownik po odbyciu tej służby stał się w ustawowym okresie w zakładzie pracy;

d) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dodatek za staż pracy wypłaca się w okresach miesięcznych, pod warunkiem nienagannej pracy. Dodatek za staż pracy nie przysługuje za miesiąc, w którym pracownik opuścił bez usprawiedliwienia co najmniej 1 dzień pracy.”;

15) w załączniku Nr 11 — w ust. 1 skreśla się wyraz: „przeciętnie”;

16) użyte w zarządzeniu Nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 marca 1974 r. określenie: „pracownicy umysłowi” — zastępuje się określeniem: „pracownicy zajmujący kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy oraz inni pracownicy inżynieryjno-techniczni i administracyjno-biurowi.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
wz. Z. Dudziński

15.

WYJAŚNIENIE Nr 2 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 15 lipca 1976 r.

w sprawie udzielania przez zakłady pracy niektórych świadczeń przysługujących kombatantom i więźniom hitlerowskich obozów koncentracyjnych

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 26 lipca 1976 r. Nr 7, poz. 11)

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

1.1. Prawo do zwiększonego urlopu wypoczynkowego w myśl art. 7 ustawy z dnia 23 października 1975 r. o dalszym zwiększeniu świadczeń dla kombatantów i więźniów obozów koncentracyjnych (Dz. U. Nr 34, poz. 185) przysługuje również kombatantowi lub więźniowi hitlerowskiego obozu koncentracyjnego, który korzysta z urlopu wypoczynkowego w wymiarze przekraczającym 26 dni roboczych w

ciągu roku, jeżeli przekroczenie tego wymiaru jest następstwem uzyskania urlopu dodatkowego na podstawie art. 160 kodeksu pracy, ze względu na pracę szczególnie uciążliwą albo wykonywaną w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

1.2. W zakresie nabywania prawa do zwiększonego urlopu stosuje się ogólne zasady przewidziane w kodeksie pracy dla urlopów wypoczynkowych.

2.1. Przez określenie „wszelkie świadczenia przysługujące pracownikom od zakładu pracy” użyte w art. 8 ustawy z dnia 23 października 1975 r. należy rozumieć w szczególności:

- 1) urlopy wypoczynkowe,
- 2) nagrody jubileuszowe,

- 3) dodatki za staż pracy,
- 4) nagrody z zakładowego funduszu nagród,
- 5) zasiłki chorobowe,
- 6) świadczenia w naturze bądź ekwiwalenty pieniężne przysługujące za te świadczenia,
- 7) odprawy pośmiertne.

2.2. Przy przyznawaniu lub ustalaniu wysokości świadczeń, o których mowa w ust. 2.1. okresy działalności kombatanckiej oraz pobytu w hitlerowskim obozie koncentracyjnym uwzględnia się:

- 1) niezależnie od tego, czy pracownik zmienił pracę,
- 2) bez względu na tryb rozwiązania stosunku pracy w poprzednim miejscu pracy oraz na długość przerwy w zatrudnieniu,
- 3) nawet w wypadkach, gdy przepisy szczególne przewidują zaliczenie okresów zatrudnienia na prawo do tych świadczeń lub na ich wymiar tylko od określonej daty.

2.3. W wypadku, gdy pracownik w czasie działalności kombatanckiej wykonywał równocześnie zatrudnienie, okres tej działalności podlega zaliczeniu na prawo lub wymiar świadczeń, o których mowa w ust. 2.1., jeżeli przy ustalaniu prawa lub wymiaru tych świadczeń nie uwzględniono zatrudnienia wykonywanego w tym czasie.

3. Podstawę do udzielenia przez zakład pracy zwiększonego urlopu wypoczynkowego oraz do zaliczenia do okresu zatrudnienia okresu działalności kombatanckiej oraz okresu pobytu w obozie stanowią zaświadczenia wydane przez właściwy zarząd wojewódzki Związku Bojowników o Wolność i Demokrację wystawione w trybie określonym przepisami § 1 ust. 1 i 2 oraz § 4 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra do Spraw Kombatantów z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie trybu ustalania uprawnień do świadczeń przysługujących kombatantom i więźniom obozów koncentracyjnych (Dz. U. Nr 46, poz. 255).

4.1. Przypomina się, że kombatanci będący inwalidami wojennymi — na podstawie ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 117) — uzyskali już wcześniej (od dnia 1 sierpnia 1974 r.) uprawnienia przyznane następnie ogółowi kombatantów, a w szczególności prawo do:

1) zwiększenia przysługującego urlopu wypoczynkowego o 10 dni roboczych (art. 18 ustawy z 29 maja 1974 r.);

2) zaliczenia okresów służby wojskowej, pobytu w niewoli, obozach dla internowanych, w obozach koncentracyjnych lub więzieniach hitlerowskich do okresów zatrudnienia, od których zależy przyznanie lub wysokość wszelkich świadczeń należnych pracownikom od zakła

wnikom od zakła
ja 1974 r.).

Przysługuje im ponadto prawo do skierowania do sanatorium co najmniej raz na 3 lata poza urlopem wypoczynkowym oraz prawo do bezpłatnego otrzymania wózka inwalidzkiego lub pomocy pieniężnej na zakup samochodu osobowego (art. 13 i 16 ustawy z 29 maja 1974 r.).

4.2. Inwalidami wojennymi uprawnionymi do świadczeń, o których mowa w ust. 4.1., są zgodnie z art. 6 ustawy z 29 maja 1974 r. żołnierze, którzy zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojenny w czasie:

1) pełnienia w okresie wojny 1939—1945 służby w Wojsku Polskim, w polskich formacjach wojskowych przy armiach sojuszniczych oraz w oddziałach ruchu podziemnego lub partyzanckiego prowadzących na obszarze Państwa Polskiego walkę z hitlerowskim okupantem,

2) pełnienia służby w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w okresie utrwalania władzy ludowej,

3) pełnienia w okresie wojny 1939—1945 służby w Armii Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich oraz w innych armiach sojuszniczych, a także w oddziałach antyfaszystowskiego ruchu podziemnego lub partyzanckiego działających na obszarze innych państw.

Nie mają więc prawa do tych świadczeń tak zwani inwalidzi wojenni niskoprocentowi (tj. żołnierze, których obrażenia doznane wskutek działań wojennych lub mających charakter wojenny nie uzasadniają zaliczenia do żadnej z grup inwalidów). Mogą oni natomiast, o ile są kombatantami w rozumieniu ustawy z 23 października 1975 r., korzystać ze świadczeń przysługujących ogółowi kombatantów na zasadach i w trybie określonych w ust. 1—3.

4.3. Przy ustalaniu dla inwalidów wojennych prawa do:

— zwiększenia urlopu stosuje się zasady podane w ust. 1,

— świadczeń uzależnionych od stażu pracy stosuje się zasady podane w ust. 2.

5. Podstawę do udzielania inwalidom wojennym świadczeń, o których mowa w ust. 4, stanowi książka inwalidy wojennego wydana przez właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wpisem do tego oddziału stwierdzającym uprawnienia do tych świadczeń; wpis ten umieszcza się w powyższej książce w części przeznaczonej na notatki urzędowe (str. 24—26).

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielają oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.